

Nr 415.

Av herr **Strand m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändring i lagen den 29 juni 1923 (nr 286) om sparbanker, m. m.*

I propositionen nr 273 föreslås bl. a., att det i 22 § sparbankslagen angivna maximibeloppet för en och samma insättares tillgodohavande skall höjas från 30 000 kronor till 40 000 kronor. Samtidigt föreslås en höjning av maximum för affärsbankernas och — i annan proposition — jordbrukskassornas sparkasseräkningar från 4 000 kronor till 8 000 kronor. Postsparbankens insättningsmaximum höjdes redan den 1 juli 1946 från 5 000 kronor till 10 000 kronor. För de tre sistnämnda institutionernas del har höjningen ansetts motiverad av penningvärdets fall och motsvara detta. För sparbankernas del har en motsvarande höjning icke vidtagits, utan den föreslagna höjningen med en tredjedel har en provisorisk karaktär i avvaktan på en allmän revision av sparbankslagen.

De maximibelopp, som för närvarande gälla för sparkasseräkning hos affärsbanker och jordbrukskassor samt för motboksräkning hos sparbankerna och, till den 1 juli 1946, hos postsparbanken, äro grundade på samma penningvärde från början av 1920-talet. I propositionerna anföres icke något annat skäl för höjningarna än penningvärdets fall. Det är alltså icke avsikten att nu företaga någon omprövning av förhållandet mellan de olika maximibeloppen. Att då helt godtaga penningvärdets fall såsom skäl för en höjning av maximibeloppet för de övriga institutionerna men underkänna samma skäl för sparbankernas del synes icke motiverat. Propositionens förslag innebär i själva verket, att insättningsmöjligheterna hos sparbankerna relativt sett bli avsevärt försämrade i förhållande till de övriga institutionerna och leder alltså till en faktisk ändring av förhållandena, utan att någon realprövning i detta hänseende skett. När penningvärdets fall angives såsom skäl för att flytta upp maximigränserna, bör uppflyttning ske lika för alla de berörda institutionerna, så att icke någon allvarlig rubbning av förhållandet dem emellan åstadkommes. En förestående allmän revision av sparbankslagen synes icke utgöra tillräckligt skäl för att nu försätta sparbankerna i ett ogynnsamt läge, helst i tider då sparandet mer än kanske någonsin framstår såsom ett allmänt samhällsintresse.

Från sparbankernas sida har, såsom framgår av propositionen, hemställts att deras insättningsmaximum måtte höjas i samma proportion som de andra institutionernas, alltså från 30 000 kronor till 60 000 kronor. Detta innebär icke, att detta maximum skulle gälla för alla sparbanker, lika litet som 30 000-kronors-

beloppet nu gäller för dem alla. I varje sparbanks reglemente skall maximibeloppet finnas angivet, och det ankommer på vederbörande länsstyrelse att pröva frågan om ändring av beloppet. I nu gällande reglementen äro maximibeloppen varierande mellan 10 000 och 30 000 kronor.

Med hänsyn till vad som redan genomförts för postsparbankens del och vad som nu föreslås beträffande sparkasseräkning hos affärsbanker och jordbrukskassor synes det oss riktigt, att sparbankernas insättningsmaximum höjes till det nyss angivna beloppet, 60 000 kronor.

Under åberopande av det anförda hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta den ändringen i det i propositionen nr 273 framlagda förslaget till ändring i sparbankslagen, att det i 22 § andra stycket angivna beloppet för insättningsmaximum höjes till sextiotusen kronor.

Stockholm den 2 juni 1948.

Axel Strand.

Olof Löthner.

Rud. Anderberg.

Elon Andersson.

Ivar Persson.
